

Joke Reijnders

Een verboden BFF

Met tekeningen van Jeska Verstegen



Leopold / Amsterdam



In Parijs!

‘Zal ik toch niet even met je meelopen?’ Oma keek Marie onzeker aan.

Marie schudde haar hoofd. ‘Nee, ik kan het echt zelf. Zo ver is het niet.’

‘Maar Marie-France...’ begon oma.

Opa viel haar in de rede. ‘Laat dat kind toch,’ bromde hij. ‘Ze weet waar het is en ze spreekt Frans. Wat wil je nog meer?’

Marie stond al bij de lift buiten het appartement van haar grootouders en drukte op het knopje. Piepend kwam de ouderwetse lift in zicht. Toen hij stil stond, trok Marie de liftdeur open en schoof het hek-je opzij.

Ze klopte op haar tas. ‘Ik heb mijn telefoon bij me. Als ik verdwaal, bel ik.’

Opa maakte een gebaar met zijn hand. ‘Ja, ja. Ga nu maar, voor je grootmoeder zich bedenkt en je aan de hand meeneemt en je als een kleuter in de klas aflevert.’

Marie grinnikte, terwijl opa haar in de richting van de lift schoof.

‘Veel plezier,’ zei hij.

Marie lachte naar hem en zwaaide naar oma. 'Dat komt wel goed. Ik heb er superveel zin in. Tot straks!'

Eenmaal buiten snoof Marie diep de geuren op. Parijs rook zo lekker in de zomer. Naar warme straten waar de straatvegers 's ochtends vroeg water door de goten laten stromen. Naar bakkerijen met warm stokbrood en croissants met chocolade. Zelfs de uitlaatgassen van de auto's roken hier lekker. Nou ja, íéts lekkerder dan thuis...



Ze hees haar tas met haar danskleren wat beter over haar schouder en probeerde te kijken alsof ze hier dagelijks liep. Alsof het heel gewoon was dat ze

in haar eentje door Parijs liep. Alsof ze de vlinders in haar buik helemaal onder controle had.



Kruispunt over, trap af, naar de metro.

Gistermiddag had ze haar ouders nog verteld dat ze zich nergens zorgen over hoefden te maken. Ze had al honderden keren met de metro gereisd en hoefde nu in totaal maar drie haltes te gaan. Eén keer overstappen bij de eerste stop en daarna twee haltes met de andere lijn. Het stelde niets voor.

Op papier.

Of met je ouders.

Toen Marie erachter kwam dat in Parijs een zomercursus van een maand over musicals werd gegeven, wilde ze nog maar één ding.

De zomercursus werd gegeven bij PAS, Paris Arts Scéniques, een naam die gewoon ‘podiumkunsten’ betekende. Het was net zo’n school als Podium, de school waar Marie haar musicallessen in Nederland volgde. Alleen was PAS veel groter en waren de lessen van een heel hoog niveau. Dichter bij de musicalhemel kon je niet komen en dus was Marie begonnen met een MMNP-campagne: Marie Moet Naar Parijs!

Ze had erop gewezen dat PAS zo lekker dicht bij het appartement van haar opa en oma in de buurt was. Ze had benadrukt dat ze haar Frans flink kon ophalen in die maand. De MMNP-campagne had succes: Marie Mócht Naar Parijs.

En dus stond ze nu op een tochtig perron, diep onder de grond. Ze slaakte een zucht. Natuurlijk kende ze Parijs al van de bezoeken aan haar opa en oma. Natuurlijk sprak ze goed Frans.

En toch... Een nieuwe school. Nieuwe leraren. Nieuwe, andere kinderen... Maar bekende, oude kriebels in haar buik.

Marie staarde strak naar het overzicht boven de deuren waarop alle metrohaltes waren aangegeven. Gisteravond had ze op een briefje geschreven waar ze moest overstappen en hoe de metrolijnen en -haltes heetten. Ze kende ze zelfs uit haar hoofd. Maar je kon

nooit weten. Wie weet was er opeens een nieuwe halte in gebruik genomen. Of waren er door werkzaamheden metrohaltes gesloten. Natuurlijk was het geen ramp als je een halte te laat uitstapte, want metrohaltes in Parijs lagen vrij dicht bij elkaar, maar ze wilde niet te laat komen. Zeker niet op de eerste dag.

Bij halte Châtelet stapte ze uit en liep door de ondergrondse gangen van de metro naar het volgende station. Toen ze halverwege de trap was, hoorde ze het geraas van de metro die het station binnenreed. Ze trok een sprintje naar het perron en sprong de stilstaande metro in.

Net op tijd! De waarschuwingszoemer ging af en de deuren klaptten dicht. De metro maakte vaart en nauwelijks een minuut later remde hij weer af.

Een eindje verderop zat een meisje van Maries leeftijd. Marie wierp voorzichtig een blik op haar. Zou zij ook naar PAS gaan?

Zodra bij de tweede halte de deuren opengingen, stapte Marie de metro uit, maar het meisje bleef zitten. Marie huppelde het perron af, de trappen op. De reis was goed gegaan. Vanaf hier was het nog maar vijf minuten lopen.

Paris Arts Scéniques, de dans- en theaterschool waar Marie haar zomercursus volgde, lag in een drukke, nauwe straat met veel kledingwinkels, een kiosk, een grote supermarkt en een bakker.



Mooi, dan kon ze in de pauzes iets lekkers of iets te lezen kopen.

Marie liep onder een poortje door en stak de binnenplaats over naar het hoofdgebouw. Achter een balie in de grote hal zat een mevrouw.

‘*Bonjour!*’ groette ze. ‘Kom je voor de PAS-zomerschool?’

Marie groette terug en gaf haar naam op.

De dame bestudeerde een lijst die voor haar lag en zette een vinkje achter ‘Bonnet, Marie-France’.

‘Heb je je medisch certificaat bij je?’ vroeg ze. ‘We willen namelijk zeker weten dat je gezond genoeg bent om deel te nemen aan de opleiding.’

Marie knikte. Ze had op internet gezien dat zo’n medisch certificaat verplicht was voor alle opleidingen bij PAS. Ze viste het papier uit haar tas, samen met het inschrijvingsformulier. Het leverde nog twee vinkjes op de lijst van de receptioniste op, die Marie vervolgens een plattegrond overhandigde. Ze zette een kruisje bij de hal en een kruisje waar Marie naartoe moest.

‘Het is nogal een doolhof hier, dat heb je met die oude gebouwen,’ zei ze verontschuldigend.

Marie bedankte haar vriendelijk en haalde diep adem.

‘Oké, daar gaan we dan,’ zei ze zacht.

‘Pardon?’ vroeg de receptioniste.

‘O, eh... *C’est parti,*’ vertaalde Marie snel.

De receptioniste knipoogde. ‘De eerste keer is altijd spannend, hè? Veel succes en plezier vandaag!’

Zodra Marie zich had omgekleed en de danszaal binnenliep, waren haar zenuwen over. Danszalen ruiken overal hetzelfde, dacht ze: een mengeling van schoonmaakmiddel, een beetje zweet, een vleugje deodorant, een beetje teleurstelling en intens geluk.



Langzaam druppelden de andere leerlingen de zaal binnen. De meeste kinderen leken elkaar al te kennen; ze begroetten elkaar enthousiast en gingen in groepjes bij elkaar zitten.

De leraren stelden zich voor en namen een deel van de groep mee voor de zang- en acteerlessen. Marie zat in de groep die als eerste ging dansen.

‘Ik ben blij dat ik hiermee mag beginnen,’ fluisterde een meisje naast haar. ‘Ik hou van alle musicallessen, maar het meest van alles van dansen.’

‘Ik ook!’ fluisterde Marie terug. ‘Ik heet Marie. En jij?’

‘Valérie.’ Ze draaide zich om en wees naar een ander meisje, dat laat was binnengekomen en een plaatsje achterin had gevonden. ‘En dat is Sophie, mijn beste vriendin.’

Michel, de dansleraar, klapte in zijn handen. ‘Oké, genoeg geluisterd naar geklets. We gaan beginnen met een flinke warming-up.’ Hij liep naar de geluidsinstallatie en zette de muziek aan. ‘Doe mij maar na. Vijf, zes, zeven, acht!’